

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι . . . . . δρ. 8,—

Ἔτησίαι . . . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος . . . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἀπριλίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 22

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ἡ κρίσις τοῦ ἑνδεκαετοῦς παιδιοῦ συνέπιπτεν ἄλλως τε μ' ἐκείνην τὴν ὁποῖαν διετύπωνεν ἐπὶ τὸ πομπωδέστερον ὁ πολὺς Μιραμπώ, λέγων :

«Τὶ στογάζονται λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄνωγροι; Δὲν βλέπουν τὰς φοβεράς ἀβύσσους, αἱ ὁποῖαι ἀνοίγονται ὑπὸ τὰ βήματα των;»

Ὅχι, τίποτε δὲν ἔδλεπαν, τίποτε δὲν ἐμάντευαν οἱ κομπῶι κ' ἐλοφροὶ ἐκείνοι εὐπαρίδαί.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπλήρωναν ποῦν ἀκριβῶς τὴν ἀμεριμνησίαν καὶ τὴν ἐλαφρότητα των...

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἡ μεγάλη ἐκδικήτρια, ἦτο ἐγγύς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΛΩΖΕΝ

Ὑπὸ δυσμένειαν.

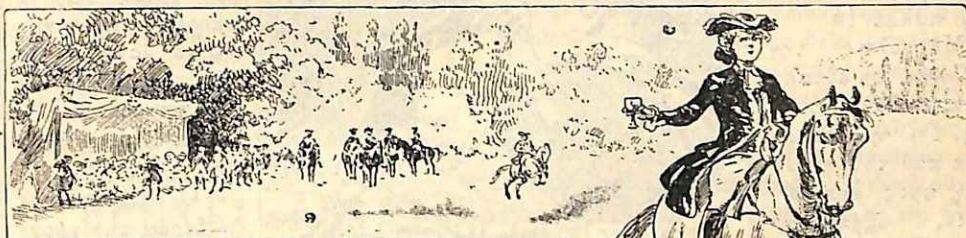
Μετὰ πολυήμερον ἀπουσίαν, κατὰ τὸς ὑνηθεσένα πρωί, ὁ κ. Λωζὲν παρυσιάσθη πάλιν εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ἐφαινετο συλλογισμένος καὶ δύσθυμος.

«Νά τα μας! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μπόμπης. Θὰ τοῦ χρειάζονται πάλι τοῦ κ. δουκὸς καμμιὰ τριακοσαριὰ χιλιάδες... Εὐτυχῶς ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι καὶ ὁ Πέρτενερ ἐπίσης. Ὡλ ράϊτ!

«Ἡ κυρία Μαντεγιὸν εἶχε κτενισθῆ ἅ λα ξαγτινιέ...» (Σελ. 166, στ. γ'.)

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο περὶ χρηματικῆς στενωχωρίας. Καὶ ἂν ὁ δούξ Λωζὲν ἐφαινετο δύσθυμος, εἶχε σπουδαίους λόγους διὰ τὰ εἶνε.

Φαντασθῆτε, ὅτι εἶχε περιπέση εἰς πλήρη δυσμένειαν.

Ὅχι μόνον δὲν τῷ ἔδωσαν τὴν ἀρχηγίαν τῶν γάλλων φρουρῶν, τὸ ὁποῖον ἤλπιζε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ στρατάρχου Μπιρών, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν κατάκλησιν τοῦ Βασιλέως, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα χωρὶς νὰ τῷ ἀπειθύνῃ τὸν λόγον.

Τέλος, τὴν ἐπειῦσαν, διατάχθη νὰ φύγῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν καὶ νὰ ὑπάγῃ, εἰς τὴν Κορσικὴν νὰ ἀλάβῃ τὴν διαίτησιν ἐνὸς συντάγματος.

Δηλαδή σχεδὸν ἐξορία!

Ποῖος ὁ λόγος αὐτῆς τῆς αὐστηρότητος ἐναντίον τοῦ ἑως γῆρας εὐνοουμένου αὐλικοῦ; Ἰδοὺ, μὲ ὀλίγας λέξεις:

Ὁ δούξ Λωζὲν εἶχε στενωπώτατον φίλον τὸν δούκα Φίλιππον τῆς Ὁρλεάνης, ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἡ Ἐπανάστασις θὰ ἐβάπτιζε μετ' ὀλίγον Φίλιππον-Ἰσότητα (Φίλιπ-Ἐγκαλιτέ).

«Μὲ τὴν χεῖρα τεταμένην, κρατεῖ ὑψηλὰ τὸ γεμᾶτον ποτήρι...» (Σελ. 167, στ. α'.)

Ἀπὸ τοῦδε ὁ ἡγεμονίδης αὐτὸς προητοιμάζετο διὰ τὸν ρόλον ποῦ θὰ ἐπαιξε κατὰ τὴν προμερὰν περίοδον τῆς Ἐπαναστάσεως, εὐνοῶν τὰς προσπάθειας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ κλονίσουν τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, ὁ δὲ δειλὸς Λουδοβίκος ΙΣΤ', μὴ τολμῶν νὰ προσβάλῃ ἀπ' εὐθείας τὸν ἰσχυρὸν ἐξάδελφόν του, κατεδίωκε τοὺς φίλους του.

Ὁ Λωζὲν ἦτο ἀπὸ τὰ πρῶτα θύματα τῆς βασιλικῆς ἐκδικήσεως.

Ἀλλ' ὁ δούξ δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνωγροὺς ποὺ ὑπακούουν τὸσον εὐκόλῃ εἰς μίαν διαταγὴν ἐξορίας.

Κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀντὶ νὰ κάμῃ τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξιδίου, προσεπάθει νὰ εὕρῃ μέσον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦλάχιστον μίαν ἀναβολήν. Ἐν μόνον πρόσωπον ἡμποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦτο ἡ βασίλισσα, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον ἀφοσιωμένων θεράπωντων. Τὴν προτεραιὰν εἶχε γράψῃ εἰς τὴν Μαριὰν Ἀντυανέτταν, παραγαλὼν νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχε λάβῃ ἀκόμη ἀπάντησιν.

Ἡ σιωπὴ τῆς Βασιλοῦσσης, εἰς τὴν φιλίαν τῆς ὁποίας ἐβασίλευε, ἦτο σύμ-

πτωμα κακόν. Δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ Μαρία Ἀντουανέττα θὰ ἐλησμονεῖ ἕνα τόσῳ πιστὸν τῆς φίλον καὶ κάθε πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἐκτυποῦσε τὸ κουδούνι, διὰ νὰ ἐρωτᾷ:

— Μήπως ἦλθε ἀπὸ τὸ παλάτι καμμία ἐπιστολὴ δι' ἐμέ;

— Ὁχι, Ὑψηλότατε! ἀπεκρίνετο ὁ ὑπηρέτης.

Ὅλον τὸ πρωὶ ἐπέρασεν ἔτσι. Τέλος, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ δούξ εἶπε μὲ ἀπόφραξιν:

«Ἀρσὺ δὲν μοῦ ἀπαντᾷ, θὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ ἐγώ... Ναί, ναί, πρέπει νὰ πάω στὸ παλάτι!»

Μὲ ὅλην τὴν τρελλήν του εὐτολμίαν, ὁ δούξ ἐσκέφθη, ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ τοῦ εἶχαν τάξιν πρὸς ἀναχωρήσιν, ἐξέπνευσεν χυδῆς. Ὑπ' αὐτοῦ τοὺς ὅρους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ψηφίσῃ φανερά τὸν Βασιλέα, μεταβαίνων εἰς τὰς Βερσαλλίας. Καὶ ὅμως, μὲ κάθε τρόπον, ἐπρεπε νὰ ἰδῇ τὴν Βασίλισσαν.

Ὁ Μπόμπης ἀντιμετωπίζει τὴν θύελλαν

Ἐνῶ ὁ Λωξὲν ἐξήτει τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου περιεφύετο ἐξηγμένος, κλωτσῶν τὰ ἐπιπλά του, οἱ ὑπηρεταί, τρομαγμένοι, ἐστέκοντο ἄφωνοι καὶ ἀκίνητοι, καθεὶς εἰς τὴν θέσιν του, περιμένοντες νὰ ἐκραγῇ ἡ θύελλα.

Μόνος ὁ Μπόμπης, ἐνθαρρυνόμενος ἀπὸ τὴν εὐνοίαν, τῆς ὁποίας ἀπῆλθεν, ἐτόλμησε νὰ ψηφίσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου του καί, ἐπιθυμῶν νὰ συνομιλήσῃ μαζί του περὶ ζητημάτων, τὸ ὅποιον τὸν ἐνδιέφερε πολύ, ἐκτύπησε γενναίως τὴν θύραν του.

— Ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ἀπὸ μέσα θυμωμένη φωνή.

— Ὁ Μπόμπης.

— Ἐλα μέσα.

Ὁ μικρὸς τζόκευ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ δουκὸς, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως:

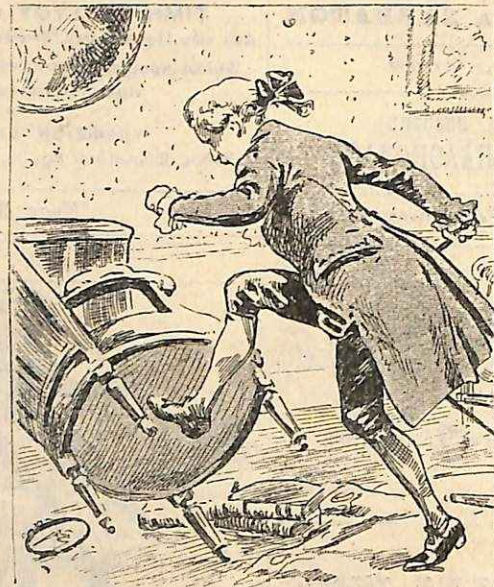
— Τί με θέλεις, μικρέ;

— Νὰ σὰς πῶ, ὅτι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης μὲ τὴν συνήθη του ἀταραξίαν.

— Καὶ διατί δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος, μίστερ Μπόμπης;.. Ἐχεις πάλι παράπονα ἐναντίον κανενὸς ὑπηρετοῦ;

— Ὁχι, Ὑψηλότατε. Δὲν ἔχω παράπονα ἀπὸ κανένα. Ἀπεναντίας, ὅλοι

τώρα στὸ σπίτι μοῦ φέρονται καλά. Ἀλλὰ στενοχωροῦμαι πολύ. Δὲν μπορῶ νὰ ζῶ ἔτσι ἄργος... Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν γίνεται πιά λόγος γιὰ καινούργιες κούρσες καὶ ὁ Πέρτενερ ὁ κακόμοιρος στενοχωρεῖται σὰν καὶ μένα. Νὰ γιατί δὲν εἶμαστε εὐχαριστημένοι, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος.

«Ὁ δούξ Λωξὲν κλωτσῶν τὰ ἐπιπλά του...» (Σελ. 174 στ. α')

Μὲ ὅλην τὴν στενοχωρίαν, ὁ Λωξὲν, ἀκούσας τὴν ἀπρόσπτον οὐτὴν δῆλωσιν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Καί μένε μου Μπόμπη, εἶπε, φοβοῦμαι, ὅτι γιὰ πολλὸν καιρὸν δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ κάμω νὰ ἐργασθῇς... οὔτε σέ, οὔτε τὸν Πέρτενερ...

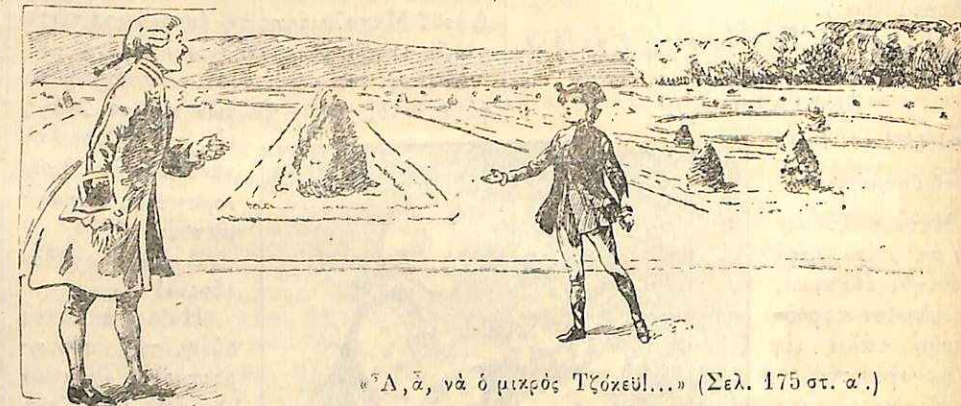
— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς.

Ὁ δούξ ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Τότε λοιπόν, ὑπέλαθεν ὁ Μπόμπης πειραγμένος,

ἀρσὺ δὲν με χρειάζεσθε πιά, στείλτέ με πίσω στὴν Ἀγγλία. Θὰ πάγω μὲ τὸν Πέρτενερ νὰ ξαναβῶ τὸν Τόμ Τσάρλεϋ καὶ νὰ γίνω ἐκεῖ ἀληθινὸς τζόκευ.

Ὁ μικρὸς ἠμπορούσε νὰ ἐξακολουθήσῃ οὕτω ἐπ' ἀπειρον, διότι ὁ κύριός του δὲν τὸν ἤκουε πλέον καθόλου. Εἶχεν

«Ἄ, ἄ, νὰ ὁ μικρὸς Τζόκευ!...» (Σελ. 175 στ. α')

ἀρχίσῃ πάλιν νὰ σουλατσᾷ εἰς τὸ δωμάτιον, σκεπτόμενος μὲ τί τρόπον θὰ κατέρωθον νὰ ἰδῇ τὴν Βασίλισσαν καὶ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ.

Ἐξάφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα τολμηρά.

— Θὰ πάω στὸ παλάτι μετημφισμένος, ἀνέκραξε. Κανεὶς δὲν θὰ με γνωρίσῃ καὶ θὰ εὔρω τρόπον νὰ πλησιάσω τὴν Μεγαλειότητά Της... Ναί, μετημφισμένος... ἀλλὰ εἰς τί;

Ὁ Μπόμπης, βλέπων τὸν κύριόν του βυθισμένον εἰς σκέψεις καὶ ὅλως ἀδιά-

φορον πρὸς τὸ «ζήτημά του», ἠθέλησε νὰ φύγῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς ὦραν κατὰλληλοτέραν. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τὴν θύραν, ὁ δούξ τὸν ἀνεκάλεσε καὶ μὲ τὸ ὀριαμβευτικὸν ὕφος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εὔρε τὴν λύσιν δυσκόλου προβλήματος, τῷ εἶπε:

— Μπόμπη, σοῦ κακοφαίνεται ποῦ δὲν ἐργάζεσαι ἀρκετὰ, ἀλήθεια;

— Μάλιστα, Ὑψηλότατε.

— Λοιπόν, μικρέ μου φίλε, ἐγὼ θὰ σοῦ ἀναθέσω τώρα κάτι τι πολὺ δύσκολο... μὰ θὰ εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὸ κάμῃς;

— Ἐνόμιζα, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ προσβεβλημένος, ὅτι ὁ κύριός μου ἐπέσει πλεόν, ὅτι εἴμφορξί νὰ μοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην.

— Ἀλήθεια, εἶπε μειδιῶν ὁ Λωξὲν. Ἀπέδειξες, ὅτι εἶσαι ἱκανὸς καὶ γενναῖο παιδί. Ἰδοὺ λοιπόν τί θέλω ἀπὸ σέ. Θὰ πᾶς εἰς τὸ παλάτι, ὅπου ἔχεις ἐλευθερίαν εἰσοδὸν καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὲ υποπτεύθῃ. Ἄμα πᾶς ἐκεῖ, θὰ βρῇς κανένα λακὲ τῆς βασιλείας καὶ θὰ τοῦ δώσῃς χρήματα γιὰ νὰ σοῦ δανείσῃ τὴν στολήν του γιὰ ἕνα ἀπόγευμα. Θὰ πάρῃς αὐτὴν καὶ τὴν στολήν, — χωρὶς πάντα νὰ τοῦ πῇς ὅτι τὴν θέλεις γιὰ μένα, — καὶ θὰ μοῦ τὴν φέρῃς εἰς τὸ Πανδοχεῖον τῶν Κρίνων,

ποῦ εὐρίσκεται εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Δεξαμενῶν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πόρκου. Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω... Τὰ ἄλλα δὲν εἶνε δική σου δουλειά. Σοῦ ἀρκεῖ νὰ ξεύρῃς ὅτι, γιὰ ἕνα ἀπόγευμα, πρέπει νὰ ντυναι στήσω ἕνα ὑπηρέτην τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος. Ἐννόησες;

— Ἐννόησα, μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὸν ἐκπληξιν. Θὰ πάω εἰς τὸ παλάτι, θὰ προτείνω εἰς ἕνα σιονδήποτε λακὲ καὶ βασιλείας; νὰ μοῦ πωλήσῃ τὴν στολήν του καὶ τὴν θέσιν του γιὰ μίαν ὥραν, καὶ ὅμα εὐρήσῃ ὁ ἀνθρώπος καὶ δεχθῇ τὴν πρότασί μου, θὰ ἔλθω νὰ σὰς εἰδοποιήσω εἰς τὸ Πανδοχεῖον τῶν Κρίνων.

— Λαμπρά! ἀνέκραξεν ὁ Λωξὲν κατὰ γοῦν. Πρὸς σέ ὁμοῦς ὁμοῦς νὰ ἐνεργήσῃς μ' ἐπιτηδειότητα καὶ ἐχεμύθεια, γιατί κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ αὐτὴ τὴν ἱστορίαν.

Ὁ χονδρὸς Ρεμύ.

Ἀρσὺ κατεστρώθη οὕτω τὸ σκεῖδιον, ὁ Μπόμπης ἠτοιμάσθη νὰ φύγῃ ἄμέσως, διότι δὲν εἶχε καὶ πολλὸν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν του μέχρι τῆς ὥρας ποῦ τοῦ προσδιώρισεν ὁ δούξ.

Ἦξευρεν ἤδη εἰς ποῖον θὰ ἔκαμνε τὴν πρότασιν του.

Συχνὰ μεταβαίνων εἰς τ' ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλίων, εἶχε πιάσῃ φίλιαν μ' ἕνα χονδρὸν Πιναρδόν, ὀνομαζόμενον Ρεμύ, ὁ ὁποῖος διετέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Βασιλείας ὡς ἀντιθαλαμηπόλος καὶ βασιτάξος τοῦ βασιλικοῦ φορέου.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος ποῦ εἶχε δειχθῇ εὐμενῆς πρὸς τὸν μικρὸν τζόκευ κατὰ τὴν πρώτῃν του ἐπίσκεψιν καὶ εἶχε λάβῃ τὸ μέρος του τότε ποῦ ἐπασαυθῇ μὲ τὸν Λωρὰν. Τούτο ὁ Μπόμπης δὲν ἐλησμονήσεν ποτὲ καὶ, μὲ ὅλας τὴν τὰς κατόπιν ἐπιτυχίας, δὲν ἐπαυσε νὰ ἔχῃ φίλον τὸν θαλαμηπόλον, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ἦτο θυμαστής του καὶ προθύμως θὰ ἔκαμνε ὅτι τῷ ἐζητούσεν.

Ὁ νεαρὸς ἐμπιστοῦς τοῦ δουκὸς Λωξὲν ἐφθασεν εἰς τὸ παλάτι τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσημέρι. Καὶ ἦρε τὸν ἀγαθὸν Ρεμύ ζεσταίνόμενον εἰς τὸν ἥλιον, μὲ μακάριον ὕψος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔφαγε καὶ ἤπιε καλά, χωρὶς νὰ γυριῇ τίποτε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον.

Μόλις εἶδεν ἀπὸ μακρὰ τὸν μικρὸν τοῦ φίλου, ὁ χονδρὸς Πιναρδὸς ἤρχισε νὰ τοῦ φωνάζῃ φειδόμενα:

— Ἄ, ἄ, νὰ ὁ μικρὸς τζόκευ!.. Ἐλα ἐδῶ, μικρέ μου... Χαίρω πολὺ ποῦ σὲ βλέπω... Πῶς ἐδῶ; Συνοδεύεις τὸν ἀφέντη σου;

Ὁ Μπόμπης ἀπεκρίθη ὅτι ἤρχετο ἀποκλειστικῶς, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σφίξῃ τὸ χεῖρ τοῦ φίλου τοῦ Ρεμύ, εἰς τὸν ὅποιον ἐπέσπευε νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ ὑπηρέτης ἐκολακεύθη πολὺ ἀπὸ τὰς φιλικὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνδόξου μικροῦ τζόκευ καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη διόλου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς παράμερον ἀλσύλιον, ὅπου ἠμποροῦσαν νὰ συνομιλήσουν χωρὶς νὰ κενεθῶν ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὑπηρετάς.

Ἐκεῖ ὁ Μπόμπης ἦλθεν ἄμέσως εἰς τὸ προκείμενον.

— Ρεμύ, τῷ εἶπε, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοῦ ἐξομολογήθηκε, ὅτι σοῦ λείπουν πενήντα σκουδὰ γιὰ νὰ πᾶς στὴν πατρίδα σου καὶ νὰ στεφανωθῇς τὴν ἀρραδωνιαστικὴν σου Ζακελίνα.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ λακὲς πενήντα σκουδὰ ἀκριβῶς... Καὶ ὅπως πληρωνόμεσθε ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὰ ἔχω πολὺ γρήγορα... Ἀλλὰ γιατί μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ὁμιλίαν; Μήπως τυχὸν σκοπεύεις νὰ μοῦ κάμῃς κανένα δῶρο;

— Ἰσως!

— Ἐλα, ἀστείβεσαι...

— Μὰ καθόλου!

Καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε ἄλλο, ὁ Μπόμπης ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα φουσκωμένο πουγγί, τὸ ἀνέβη καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ μὲ τὰ χρυσὰ λουδοβικεῖα ποῦ ἦτο γεμάτων.

Ἡ θέα αὐτῆς τῆς περιουσίας ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ρεμύ.

— ὦ! ὦ! ἔκαμνε.

Κ' ἐμεινε χάσκων πρὸ τῶν νομισμάτων, τὰ ὅποια ἔλαμπαν εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ μικρὸς τζόκευ ὑπέλαθε:

— Ρεμύ, τὰ πενήντα σκουδὰ ποῦ σοῦ χρειάζονται, φθάνει νὰ θέλῃς καὶ ὅλα τὰ ἔχῃς.

— Ἀκούς ἐκεῖ ποῦ δὲν θέλω! μὰ ἐννοεῖται πῶς θέλω! ἀνέκραξεν ὁ λακὲς.

Καὶ ἔτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὰ χρυσὰ λουδοβικεῖα ἄλλ' ὁ Μπόμπης, μὲ ταχὺ κίνημα, τὰ ἐκρυψεν εἰς τὴν τσέπην του καὶ εἶπε γελῶν:

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΡΕΧΕΙ ΑΙΜΑ!

σφαγείου, ἀτελῶς ἐξοπλισμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μένει ἀκόμη οἶμα, ἀνακατεμένον μὲ νερόν; Ἐστὶ ἦτον τὰ θανατικὰ πεζοφόρια, ἐκεῖνο τὸ δειλινόν, ὀλίγην ὥραν μετὰ τὴν βροχὴν... τοῦ αἵματος. Σκεπασμένα ἀπὸ ἕνα ἀραιὸν βόμβρον, κοκκινωπόν, ἐφαίνοντο ὡς πεζοφόρια σφαγείων καὶ σοῦ ἐδίδαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπὸ ἕνα οὐρανὸν θυμωμένον, εἶχε βρέξῃ αἷμα ἀληθινόν... Τὰ γυαλῖα τῶν παραθύρων ἔχον καλυφθῇ ἀπὸ τὴν ἰδίαν λάσπην, καὶ τὰ φορέματα τῶν ἀνθρώπων ποῦ εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον χωρὶς ὁμυρίλλαν, ἔγειναν ἄλεινά. Πρώτην φοράν, καθὼς τοῦλάχιστον βεβαιώσουν εἰς γερωντότεροι, ἔπεσαν εἰς τὰς Ἀθήνας τέτοια ἀλλόκοτη βροχὴ.

Ὁ κ. Αἰγινίτης, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστυνομήτου, ἐρωτηθεὶς ἀμέσως ἀπὸ

τοῦς δημοσιογράφους περὶ τοῦ φαινομένου, τὸ ἐξήγησεν ὡς ἐξῆς: Ὁ ἄνεμος ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν γῆν κοκκινώματα, τὸ ὁποῖον ἀπλωθὲν εἰς τὰ σύννεφα καὶ φωτισθὲν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου, ἐσχημάτισε τὸν κατακίτρινον καὶ κοκκινωπὸν ἐκεῖνον θόλον ἔπειτα, ἀναμιγρὸν μὲ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς, κατέπεσεν ὡς λάσπη ὑπερῦθρος. Τοιαῦται βροχαὶ ἀνοφίρονται πολλαί. Συχνὰ τὸ νερὸν τῶν νεφῶν πίπτει ἀνακατεμένον μὲ χυδῆμα ἢ ἄμυν. Μία φοράν κάπου ἐβρέξε καὶ... βιτραγκάκια. Ὁ ἄνεμος τὰ ἐπῆρε καὶ τὰ ἐσήκωσε τὰ κακόμοιρα ἀπὸ τὸ ἔλος τῶν ὡς τὰ σύννεφα καὶ ἐκείθεν ἐπεσαν μαζί μὲ τὴν βροχὴν.

Ναί, ἀλλὰ ὁ δεισιδαίμων λαὸς οὔτε ἀκούει, οὔτε πιστεύει αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις. Καὶ παρόμοια φαινόμενα τὰ θιωρεῖ ὡς ὑπερφυσικά, ὡς θεῖα σημεῖα καὶ τέρατα, ὡς προμηνύματα συμφορᾶς, ὡς αἰωνοὺς δυστυχίας. «Βρέχει αἷμα!» ἐφώναζαν προχθὲς εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τρόμον καὶ φόβον... Τὸν μεσαιῶνα, ἡ βροχὴ τοῦ οἵματος ἐθεωρεῖτο ὡς πλεόν ἀπαίσιας τῶν οἰωνῶν. Ἀλλ' εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας, ὁ λαὸς εἶνε πάντοτε... μεσαιωνικός. Προχθὲς τὰ γραῖδια ἐσταυροκοποῦντο καὶ ἔλεγαν:

— Ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ!.. Καὶ ἄλλον πόλεμον θὰ ἔχουμε!.. Καὶ θὰ εἶνε φοβερός... Δὲν βλέπετε, καλέ, ποῦ βρέχει αἷμα μέσα στὴν Ἀθῆνα;

Εἶνε φυσικὸν νὰ ἐκπλήσσεται ὁ ἀνθρώπος καὶ νὰ φοβῇται ἐνώπιον ἐνὸς φαινομένου τόσο ἀσυνήθους καὶ μυστηριώδους. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἐπιστήμη τὸ ἐξηγῇ μὲ πόσῃ λογικῇ, δὲν θὰ εἶνε πλέον λογικὸς νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὸν φόβον του. Ἡ δεισιδαιμονία, λείψανον μιᾶς σκοτεινῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχεν Ἐπιστήμη καὶ ἐξηγήσεις τῶν φυσικῶν φαινομένων, εἰς τὴν ἐποχὴν μας εἶνε βέβαια ἀναχρονισμός. Προσέχετε νὰ μὴ σὰς παρασύρουν ποτὲ τὰ γραῖδια, ὅπως πολλὰ παῖδια τὸ παθαίνουν. Δὲν πρέπει νὰ εἰσθε δεισιδαίμονες καὶ δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε εἰς τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν» καὶ εἰς τοὺς οἰωνοὺς. «Εἰς οἰωνὸς ἀριστός, ἔλεγε καὶ ὁ Ἀγαμέμνων, ἀμύνεσθαι περὶ πάσης». Τὸ ὁποῖον, ἐλευθερώς μεταφρασόμενον, σημαίνει: Ὁ καλλίτερος οἰωνὸς εἶνε νὰ κάμῃς κανεὶς τὸ καθήκον του, χωρὶς ποτε νὰ φοβῇται καὶ χωρὶς νὰ πελάζεται. Τότε ὁ Θεὸς εἶνε μαζί του καὶ τὸν βοηθεῖ. Καὶ ἀσφαλῶς προκόπτει εἰς τὴν ζωὴν καὶ προοδεύει. Διὰ τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν τοῦ καθήκοντος, τῆς φρονήσεως καὶ τῆς πόλμης, δὲν ἔχουν σημασίαν οὔτε ἡ Τρίτη, οὔτε τὸ δεκάτριο, οὔτε ἡ κόκκινη βροχὴ, οὔτε τὰ πράσινα ἄλογα...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Ἀκόμη πὶς βαθεῖα εἶνε φυλαγμένα τὰ αὐγά, ἢ ἐλπίδες τῆς φυλῆς. Γιατί ἀπ' αὐτὰ θὰ βγοῦν τὰ σκουληκάκια, ποῦ θὰ γίνουν μὴ μέρμηγκια. Ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, εἰ ἐργάτες κουβαλοῦν αὐτὰ ταῦτά, πότε στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, καὶ πότε στὰ ὑπόγεια, γιὰ νὰ ἔχουν πάντα τὴν ἴδια θερμότητα.

Ὅλοι αὐτοὶ εἰς διάδρομοι, ὅλοι αὐτοὶ εἰς θάλαμοι, λάμπουν καθαρώτατοι. Ἀκόμη καὶ στοὺς σταύλους τῶν μελιγρῶν, βλέπει κανεὶς μὴ πάστρα, ποῦ δύσκολα τὴν ἀπαντᾷ στὰ βουστάσια τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ μὴ πῶς εἴμεθα μὲ τὴ φαντασία μας μέσα στὴ μερμηγκοφωλιά, ὥς ρίψουμε μὴ ματιὰ καὶ ὥς ἰδοῦμε τί γίνεται τὸ ἄσπρο ἐκεῖνο μερμηγκάκι, ἢ ἡρώδης αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

Ὅλα εἶνε ἤσυχα. Τὰ μερμηγκία, φαίνεται, κοιμοῦνται.

Ὁ διάδρομος ποῦ ὁδηγεῖ στοὺς διαμέρισμα τῆς Βασίλισσας μένει λίγο ἀκόμη ἔρημος. Ἐπειτα, σιγά-σιγά, χωρὶς κρότο, δὺς Ἀμαζόνες βγαίνουν ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ περπατοῦν ἴσια στὴν γυναικωνίτη, ποῦ εἶνε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς μερμηγκοφωλιάς, ἀπὸ τὸ ὅποιον βγήκαν τὸ πρῶτο ἢ νυφούλες.

Ἀς τῆς προσπεράσουμε καὶ ὥς ἰδοῦμε τί γίνεται μέσα στὴν γυναικωνίτη, ὅπου τὸ ἄσπρο μερμηγκάκι καὶ ἡ παραμύθια τοῦ περιμένουν τῆς διαταγῆς τῆς Βασίλισσας.

Ἡ καὶ μὲν ἡ παραμύθια, ἀνήσυχη ἀπὸ μέσα τῆς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ δείχνῃ στὴ μικρὴ ποῦ κλαίει ἀπὸ τὸ πρῶτο, προσπαθεῖ ἀπειναντίας νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μὴ ὅλη τῆς τὴν εὐγνωστία καὶ τὴν ἀγάπη.

Ἡ καλὴ παραμύθια ὀνομάζεται Ἀννέτα. Καὶ τὸ ἄσπρο μερμηγκάκι, τὸ ἀπόκληρο, ὀνομάζεται Κρινιώ.

Μὰ τί κακὸ λοιπὸν ἔκαμα; ρωτᾷ μὲ τὰ κλάμματα, γιὰ ἐκατοστὴ φορά, ἡ Κρινιώ. Γιατί νὰ μὴ κόμουν τέτοια προσβολή, νὰ μὴ φυλακίσουν σὴν κακοῦργο, νὰ μὴ μεταχειρισθοῦν ἔτσι σκληρὰ καὶ νὰ μὴ ἀποκλείσουν ἀπὸ τὴν ὥραία ἐστὴ, ὅπου ἔπρεπε νὰ πάω;

Τίποτε, μικρούλα μου, τίποτε, νὰ σὲ χαρᾷ! ἀποκρίνεται ἡ Ἀννέτα. Εἶσαι ὁλόκληρη ἀπὸ τὸ νεογέννητο βρέφος, γιατί καὶ σὺ, Κρινιώ μου, μόλις τώρα βγήκες

ἀπὸ τὸ κουκούλι σου. Μὴν κλαῖς, μὴν ἀπελπίζεσαι. Κάποια παρεξήγησις θὰ εἶνε. Στάσου νὰ ἰδοῦμε!

— Ἀ, μπᾶ! θὰ ξέρῃς καὶ δὲν μευλές. Σὲ παρακαλῶ πολὺ, καλὴ μου παραμύθια, πές μου, ἐξήγησέ μου, γιατί εἴμαστε φυλακισμένες;

— Γιατί εἶσαι ἄσπρη, ἀγάπη μου.

— Καὶ φταίω ἐγὼ ἂν εἶμαι ἄσπρη;

— Ὅχι βέβαια... μὰ τί νὰ σοῦ κάμω! ἔτσι εἶνε.

— Ὅστε λοιπὸν τὰ μερμηγκία δὲν ἔχουν ὅλα τὸ ἴδιο χεῶμα;

— Καθὲς ἄλλο! Μερικὰ εἶνε κοκκινωπά, ἄλλα μαυρεῖ-δερά, ἄλλα καφετιά, ἄλλα σταχτερὰ, ἄλλα ἐλόμαυρα...

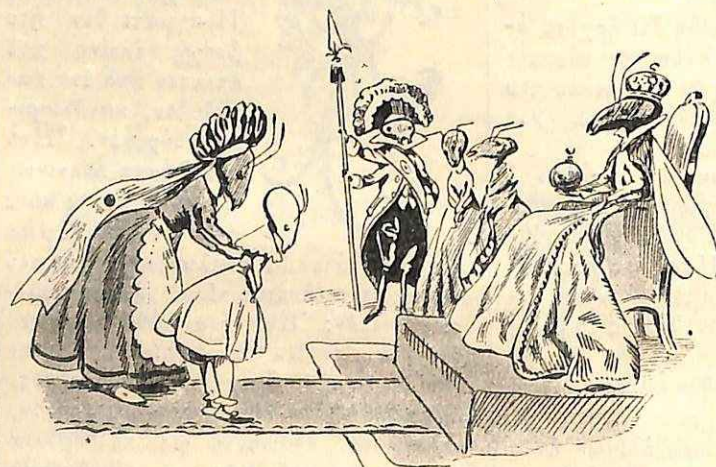
— Καὶ ἄλλα ἄσπρα, εἰ;

— Μὰ βέβαια, ἂν εἶσαι ἄσπρη. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ σέ-να, δὲν ἐφάνηκε ποτὲ ἐδῶ μέσα ἄσπρο μερμηγκί. Ἐννοεῖς λοιπὸν πῶς αὐτὸ εἶνε σκάνδαλο.

— Ἀχ, πῶς φοβοῦμαι! ἐστέναξε ἡ Κρινιώ. Μὰ τί θὰ μὴ κάμουν, τί θὰ γίνω;

— Μὴ φοβᾶσαι, γιατί δὲν πιστεύω νὰ σὲ τιμωρήσουν.

Αὐτὸ ἡ καλὴ παραμύθια τὸ ἔλεγε μᾶλλον γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ... Ἐπειτα ἡ Κρινιώ καὶ ἡ Ἀννέτα ἐσώπασαν. Τὸ ἴδιο ἀνέσυχες, φοβ.σμένες καὶ οἱ δὺς,

«Εἶνε χαριτωμένη! εἶπε ἡ Βασίλισσα». (Σελ 176, στ. γ'.)

δὲν εἶχαν πιά δύναμι νὰ παρηγορήσῃ ἢ μὴ τὴν ἄλλη. Κ' ἔξανα ἡ δὺς Ἀμαζόνες ποῦ εἶχε στείλῃ ἡ Βασίλισσα, παρουσιάσθηκαν στὸ κελλί.

— Ἐμπρός, ἀκολουθήστε μας! εἶπε ἐκεῖνη ποῦ ἐφάνηκε πρῶτο ἡλικιωμένη.

Ἡ δὺς φυλακισμένες δὲν ἔκαμν καμὴ μὴ παρατήρησι. Σηκώθηκαν, μπήκαν στὴ μέση τῶν Ἀμαζόνων καὶ ἡ μικρὴ

ὀλιεργὴ συνοδεία ἐξεκίνησε γιὰ τὸ παλάτι.

Δὲν ἄργησαν νὰ φθάσουν, γιατί ἡ Ἀμαζόνες ἔτρεχαν πολὺ.

Τῆς Κρινιώς ἡ καρδούλα ἐκτυποῦσε νὰ σπάσῃ, ἀπὸ τὴ μεγάλη τῆς συγκίνηση. Καὶ πρὶν προσφάσῃ τὸ κακόμοιρο νὰ συνέλθῃ, ἐσπρώχθη στὸ κελλί, ὅπου ἐκάθητο ἡ Βασίλισσα μὲ τῆς ὑπουργί-νες τῆς.

— Ἀ, ἔκαμν ἡ Βασίλισσα, νὰ καὶ ἡ κατηγρομένη.

Ἡ Ἀννέτα, ποῦ ἤξευρε ὅλη τὴν ἐπιμοτυπία τῆς Αὐλῆς, ἔσκυψε ὥς κάτω τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἐνωσεν ἀπὸ πάνω του τὰ δὺς ἐμπροσθινὰ τῆς πόδια, γιατί ἔτσι χαίρειτο τὴ Βασίλισσα. Ἐπειτα ἔγνεψε τῆς Κρινιώς νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο.

Τὸ ἄσπρο μερμηγκάκι, ποῦ δὲν ἦν καθόλου κουτὸ κορίτσι, ἔκαμν τὴν ὑπόκλισι τοῦ μὲ πολλὴν χάρι! γιατί, ὅσο φοβισμένη καὶ λυπημένη κι' ἂν ἦν ἡ Κρινιώ, δὲν ἤθελε πάλι νὰ φανῇ πρόσ-τυχη καὶ κακοαναθρεμμένη.

— Εἶνε χαριτωμένη! εἶπε ἡ Βασί-λισσα.

— Αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶνε μὴ ξένη, εἶπε μὲ κακία ἡ γριὰ Λασία.

Ἡ Βασίλισσα μὲ νεῦμα τὴν ἐπρό-σταξε νὰ σιωπᾷ καὶ ἔπειτα ρώτησε τὴν Κρινιώ:

— Μὴν τὰ χάνῃς, μικρούλα μου, καὶ ἀποκρίσου μὲ εὐλαβεία. Τὰ πράγματα μπορεῖ νὰλλάξουν. Γιατί εἶσαι ἄσπρη; — Μὰ ξέρω κ' ἐγὼ, κυρία Βασί-λισσα;... Ἐτοί γεννήθηκα καὶ μὴ φαίνεται πολὺ φυσικὸ.

— Γιὰ σένα μπορεῖ νὰ εἶνε φυσικὸ, γιὰ μᾶς ὅμως εἶνε ἀφύ-σικο, εἶπε ἡ καλὴ Λασία. Πρέπει χω-ρίς ἄλλο, γιὰ τὴν τιμὴ τῆς μερμηγκο-φωλιάς, νὰ μάθουμε ἀπὸ ποῦ ἦλθες καὶ πῶς ἐφιφύτρωσες ἐδῶ μέσα.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε τότε μὴ ἄλλη ὑπουργίνα, πῶς τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ ρωτήσουμε τὴν παραμύθια. Τὸ κορι-τσάκι αὐτὸ δὲν μπο-ρεῖ νὰ ξέρῃ τίποτα, ἀ-φ' οὗ μόλις γεννήθηκε.

— Ἐλα λοιπὸν, κυρὰ παραμύθια, εἶπε μὴ ἄλλη, πλησίασε! μὴν τρέμῃς, καὶ πές μας; πότε κατάλαβες ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ δὲν εἶχε τὸ ἴδιο χεῶμα μὲ μᾶς;

— Ὅταν ἐξεδίπλωσα τὰ φτεράκια τοῦ, ἔξοχωτάτη. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πῶς ὁλ μαυρίσῃ, πῶς ὅταν περαιοῖτο, ἔπειτα ὅμως εἶδα πῶς ὄχμενε γιὰ πάντα

ἄσπρο καὶ, ὅπως εἶχα χρεός, εἰδοποιή-σα τὸν φρούραρχο τοῦ γυναικωνίτη.

Ὁ φρούραρχος αὐτός, — ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δεκάτου τῶν Οὐδετέρων, ποῦ τὸν εἶδαμε στὴν ἀρχή, — ἐστέναξε ἐκεῖ βου-βὸς καὶ ἀκίνητος. Ἡ Βασίλισσα τὸν ἐ-ρώτησε μ' ἓνα βλέμμα.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, ἀπεκρί-θη, ἡ παραμύθια λέει ἀλήθεια.

— Μὰ ὅα τελειώνωμε ἐπιτέλους; ἐ-φώνησεν ἡ Λασία ἀνυπόμονη. Ὁ νόμος, ὅσο σκληρὸς κι' ἂν εἶνε, πάντα εἶνε νό-μος καὶ ἡ ἴδια ἡ Βασίλισσα, ὥς μεῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς τὸ πῶ, δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτα ἐναντίον τοῦ νόμου.

— Ἀλήθεια, εἶπε μελαγχολικὰ ἡ Βασίλισσα.

Κ' ἐσώπασε.

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ, κυρία Βα-σίλισσα, εἶπε τότε ἡ δυστυχισμένη Κρι-νιώ, ποῦ μετὰ βίας κρατοῦσε τὴν συγκί-νησί τῆς. Συλλογισθῆτε πῶς εἶμαι τὸ πρῶτο θῦμα τοῦ καταραμένου αὐτοῦ χεῶ-ματος καὶ λυπηθῆτέ με. Σὰς ὑπόσχεται, κυρία Βασίλισσα, νὰ εἶμαι πιστὴ, ὀφο-σιωμένη, ἐργατική...

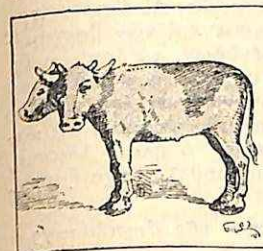
— Ἀχ, πῶς μὲ συγκινεῖ! ἐψιθύρισε ἡ Βασίλισσα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε... τί πρέ-πει νὰ γίνῃ;

— Ἀπαιτῶ ἀπλύστατα τὴν ἐφαρ-μογὴ τοῦ νόμου! ἀπεκρίθη μὲ κακία ἡ ἄκαμπτη Λασία.

— Καὶ μᾶς τὸ ἴδιο! εἶπαν τέσσαρες

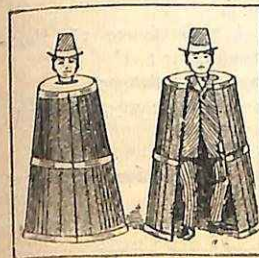
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Δικέφαλος μόσχος

Ὁ κ. Γ. Φ. Σήντων, κτηνο-τρόφος εἰς τὸ Δερεβοχάρ τῆς Ἀγγλίας, ἀπέ-κτησεν ἐσχάτως εἷνα μόσχον μὲ δύο κεφάλια. Κά-θε κεφάλι τοῦ τέ-ρατος αὐτοῦ εἶνε τελείως σχηματισμένον καὶ ἔχει δύο μάτια, δύο ρώθωνος καὶ δύο αὐτιά. Τὸ μόσχον ἀπέθανεν ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν γέννησίν του, ἢ δὲ ἀπέ-ναντι εἰκὼν τὸ παριστᾷ βαλσαμωμένον.

Τιμωρία μεθύσων

Τὸν παλαιὸν καιρὸν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οἱ συλλαμβανόμε-νοι ὑπὸ τῆς ἀ-στυνομίας μέθυ-σοι ἐνεκλείοντο πρὸς τιμωρίαν μέσα εἰς ἐν κι-βώτιον κωνοει-

ἄλλες ὑπουργίνας, ποῦ ἦσαν μὲ τὸ κόμ-μα τῆς Λασίας.

— Ἐγὼ ὅμως, τί νὰ σὰς πῶ! ἐφώ-ναξε τότε ἡ ἄλλη ὑπουργίνα ποῦ εἶχε πάρῃ καὶ προήτερα τὸ μέρος τῆς Κρι-νιώς καὶ ὀνομάζετο Νικηφόρα. Μεῦ φαί-νεται ὅτι χωρὶς νόθεύσουμε τὴ συνή-θεια, μποροῦμε νὰ φανοῦμε κάπως ἐπι-εικεῖς πρὸς τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλά-σμα.

Ἡ Βασίλισσα ποῦ εἶχε συμπιθῆσῃ πολὺ τὸ ἄσπρο μερμηγκάκι, γιὰ νὰ προ-λάβῃ τὴν κακὴ Λασία, ποῦ ἐτοιμάζετο νὰ ἐκναρχίσῃ τὰ δικά της ἐπρόσταξε:

— Νὰ κάμωμε ἀμέσως συμβούλιο.

Τότε ἡ Ἀμαζόνες ἀνάγκασαν τὴν Ἀννέτα, τὴν Κρινιώ καὶ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Δεκάτου νὰ τραθηλοῦν σὲ μὴ ἀκρῇ. Καὶ τὸ συμβούλιον ἄρχισε.

Δὲν ἐβάσταξε ὅμως πολὺ.

Ἐξοφν ἡ Βασίλισσα, μὲ τῆς ἐννέα ὑπουργίνας τῆς, ἀπεχώρησε καὶ ἔμεινε μονάχη ἡ Πρωθυπουργίνα.

— Ἀρχηγὲ τοῦ Δεκάτου τῶν Οὐδε-τέρων, εἶπε ξηρὰ-ξηρὰ ἡ Λασία. Ἡ βα-σιλικὴ δικαιοσύνη σὲ καταδικάζει. Ὑ-ποβιβάζεσαι γιὰ τιμωρίαν ἀπὸ τὸ βαθμό σου σὲ ἀπλό μερμηγκί, γιὰ ὅλο τὸ κα-λοκοῖρι, ἐπειδὴ δὲν ἐπέβλεπες καλὰ τὰ κουκούλια.

— Συγγνώμην ἔξοχωτάτη, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικὸς μὲ ἐπιτρέπετε νὰ πῶ ἓνα λόγον;

— Πές.

— Ἀν, παραδείγματος χάρι, σὰς πα-ρουσιάσουν δὺς σπόρους μὲ τὸ ἴδιο χεῶ-μα, τὸ ἴδιο σχῆμα, τὸ ἴδιο βρόσος, θὰ μπορέσετε νὰ πῆτε ποῖος ἀπὸ τοὺς δὺς εἶνε ἀπὸ μέσα σάπιος;

— Δὲν εἶνε δική μου δουλειὰ νὰ λύ-σω αὐτὸ τὸ πρόβλημα καὶ δὲν ἀπαντῶ στῆς ἀντηρῖες σου. Ἡ ἀπόφασίς τῆς Βα-σιλίσσης εἶνε ἀνέκκλητη. Πήγαίνε!

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δεκάτου ἔκαμν ὑπό-κλισι καὶ ἔπειτα μεταβολή. Καθὼς περ-νοῦσε ὁμοῦ κοντὰ ἀπὸ τὴν Κρινιώ, τῆς ἐψιθύρισε:

— Θάρρος...

Καὶ βγήκε ἔξω.

— Σεῖς ἡ δὺς, ἐξηκολούθησε ἡ Λα-σία, ἐξορίζεσθε. Σὰς διώχνουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ μερμηγκοφωλιά, ὅπου ἡ πα-ρουσία σας ὁλ ἦταν προσβολή. Καὶ σὰς ἀπαγορεύουμε αὐστηρότατα νὰ φανῇτε γύρω μας εἰς ἀκτὴν εἰκοσιπέντε βημά-των ἀνθρώπου, ποῦ κάμνει, γιὰ μᾶς, μὴ ὥρα δρόμο.

— Διατάξετε τοῦλάχιστο νὰ μᾶς δώ-σουν δὺς στάλες μέλι, νὰ πάρουμε μαζί μας, εἶπε ἡ Ἀννέτα, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουμε στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν πείνα.

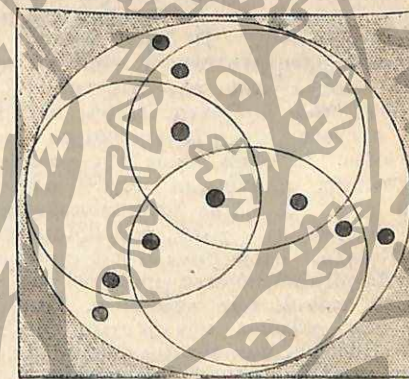
— Δὲν ἔχω τέτοια διαταγή. Ἀμα-ζόνες, συνοδεύετε τῆς ἐξορίστες ὡς τὴν πέμπτη πύλη!

(Ἐπεται συνέχεια) Γρηγ. Σενόπουλος
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ E. M. Laumann.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀσφῆς τῆς Παιδείας Ν.υ.ν.α. τοῦ, Ν.υ.ν.λ.ε 1.1 Νῆανωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ πα-ρουσία.

Λύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ χαραχθοῦν οἱ τρεῖς ἴσοι κύκλοι ἐντὸς τοῦ μεγάλου, ὥστε νὰ χωρίζωνται ὅλα τὰ μαύρα σημεῖα ἀπὸ μίαν γραμμὴν. — β') 490 π. Χ. 1821, 1912. — γ') La necessite donne de l'industrie.

δὲς καὶ ἐξετίθεντο οὕτως εἰς κοινὴν θέαν. Τοιαῦτα κινώτια εὐρίσκονται σή-μερον εἰς τὰ Ἀγγλικά Μουσεία, ὡς δείγματα τῆς παλαιᾶς βιβλιοθήκης.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποβουλίου Δελφίνος

E	ΘΑΙ	ΤΕ	ΟΙ
KI	ΠΕΝ	ΛΙ	ΡΩΝ
ΚΩΝ	ΛΙ	ΤΗ	ΚΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν, τέσσαρα ὅρη τῆς Στιριᾶς Ἑλλάδος.

β') Γρίφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλυντος Ἐφευρότου

αὶ	ἰα	ἰα	χεῶν
ἰα	εὐγ	ἰα	ἡ
ἰα	ἰα		

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὁποῦδήποτε ζητημά-των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

σαν (τὸ ἴδιον εἶνε, ἔλεγαν καὶ Μαλεᾶς καὶ Μαλιάν) Εὐθύμον Βοσκοπούλαν (πολὺ σωστά!) Πυροφόρον Κανάρον (ἔστειλα) Γενναίουφυον Ἑλλήνα (χαίρω πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Γενναίουφυον Στρατηλάτην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶνμα· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶς εἶνε ἀγοραστής) Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἡπειρον (δοκίμασε λοιπὸν τὴν συνταγὴν κατὰ τῆς τεμπελιάς ποῦ ἐδημοσίευσας εἰς προηγούμενον φύλλον...) Μόνωσιν (τὸ ἐλπίζω κ' ἐγώ) Πλοίαρχον Νέμον (ῥωραιστάτη ἢ πασχαλινῇ ἐπιστολῇ σου) Ἀλατοατιανὴν Μεξικάναν (ἐγχεις δίκη· μερικοὶ ἀρροῦν νάνταποδόσουν τὰ τετράδια πλέον τοῦ δέοντος) καὶ εἶνε πολὺ ἀσχημον αὐτὸ... Μεγάλην Καρδιάν (ἡ ἐπιστολὴ σου μὲ συνεκίνησε πολὺ) Μυροβόλον Ἀνοιξιν (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾶς, εἶνε συνδρομητρία) Ἐνδοξον Ἀκρόπολιν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Δοξαμένο 1912 (κάλυμμα ἔστειλα) Γαλάτειαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἡρώα 1912 (τὸ ἄνοιγμα τῶν ἐπιστολῶν γίνεται μὲ μεγάλην προσοχὴν, διότι ἔγω πάντοτε ὑπ' ὅψει μου ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν μέσα γρήματα) Ἀτρομήτον Σωφραζέτιαν (ἔστειλα) Αἰθραν τῶν Σπεισῶν (χαίρω ποῦ ἐγενεας καλὰ βέβαια, ἀμα σοῦ τελειώνει τὸ λυσόχαρτον, θὰ παίρνῃς ἄλλο) Ζέφυρον, Δύναμιν τῆς Θελήσεως κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24ην Ἀπριλίου, ὀλπαντήσω εἰς τὸ προτεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἰουλίου)

230. Δεξιόγραφος

Μ' ἓνα γράμμα γαλλικόν
Ἄν ἐνώσω ἓνα πτηνόν
Καὶ μιὰ πρόθεσιν 'ς αὐτά,
Φίλε λῦτα, προσκολληθῶ,
Θὰ ἰδῇς ἐξαφνικὰ
Ρήτορα νὰ σχηματίσω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

231. Συλλαβόγραφος

Τρία σύμφωνα μαζί
Κάνουν πρόχειρο φαγί.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Δύρας

232. Μεταγραμματισμός

Βγάλε νι καὶ βάλε λά
Καὶ θὰ ἰδῇς ἐξαφνικὰ,
Ἀπὸ εὐμορφον πτηνόν,
Σχῆμα γεωμετρικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

233. Στοιχειοτονογράφος

Τὸν λαϊμόν του καὶ τὸν τόνον
Ἄν ἀλλάξω, θὰ ἰδῇς,
Ἀπὸ λάσπην, ἓνα πρᾶγμα
Στὸ κεφάλι νὰ φορῇς.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγαμένο Φοῦλι

234. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ νῆσος τῆς Ἑλλάδος
* + * = Τρωτικόν.
* * + * * = Μυθ. ὄφις.
* * * + * * * = Ἐπίθετον.
* * * * + * * * * = Ρήτωρ.
* * * * * + * * * * * = Νῆσος Ἀφρικῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδιῶς Χρ. Σουβαλτζή

235. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνης.

Ἡ μητέρα λέγει εἰς τὴν Διτίαν:
— Διτίκα, φέρε τὸ φυτζί.
— Μὰ τί ἔχει μέσα, μαμμά;
— Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀγχα.

236. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Βασιλέως καὶ Κριτοῦ:
1, Διοικητικὴ ὑποδιαίρεσις. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Ἀρχαῖος Ποιητής. 4, Ἀρχαία πόλις. 5, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπλησιμένης Κόρης

237. Φωνηεντόλιπον

μκρ - * - λμνς - τ - τ - λθσντ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

238. Γρίφος

1 1 1
οἱ οἱ οἱ
οἱ κ' οἱ 1
1 οἱ 1
1 1
ILH

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 8 καὶ 9

76. Ἑλασσών (Ἑλλάς, σόν.)—77. Ὀροφή (ο, ρῶ, φ.)—78. Γλώσσα-κλωσση.—79. Ἰορδάνης-Ἡριδανός.

80. Α Δ Κ Ω Ν Ι Α 81. Π Α Ν
Α Ο Η Λ Α Ι Δ Σ
Κ Ο Λ Ω Ν Ι Α Ν Α Ο Υ Μ
Ω Ω Ε Λ Σ Υ Κ Η
Ν Η Ν Ε Μ Ι Α Μ Η Ν
Ι Ι Ι Ζ 82—86. Τῇ προσ-
μα, χώρα, χερά, Χίος, χιών.—87. ΒΟΛΟΣ-
ΕΛΕΝΗ-ΔΥΚΟΣ (ΒΕΛιον, ὈΔΥμπος,
ΔΕΚτόν, ὈΝΟΣ, ΣΗΣτος.)—88. Τὸ νικᾶν τὰς ἐπιθυμίας πασῶν νικῶν ἢ καλλίστη.
89. Ἀντωνυμία (Ἀντώνη, μί.)—90. Πύρρα (πῦρ, Ρῆ.)—91. Ἀνανδρός-Ἀνδρός.
—92. Κίτρον-λίτρον-νίτρον.

93. Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ο Σ 94—99. Διὰ
Α Ν Ν Ι Β Α Σ τοῦ Ρ: ὄρος,
Α Ι Μ Ο Σ πόρος, Κῦ-
Θ Σ ρος, Ρέα,
Ν φρονῶ, χῶ-
ρος.—100. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ (Ἀνδρός,
ΔΡΟμος, Νικόπολις, ΚΟΣσος.)—101. Νούν ἡγεμόνα ποιοῦ.—102. Ὁ Ἀριστείδης ἐπωνομάσθη δίκαιος.—(Ὁ-άρ εἰς τί δις-ἐπ' ὄνομα οἱ· δι καὶ ὡς.)

93. Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ο Σ 94—99. Διὰ
Α Ν Ν Ι Β Α Σ τοῦ Ρ: ὄρος,
Α Ι Μ Ο Σ πόρος, Κῦ-
Θ Σ ρος, Ρέα,
Ν φρονῶ, χῶ-
ρος.—100. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ (Ἀνδρός,
ΔΡΟμος, Νικόπολις, ΚΟΣσος.)—101. Νούν ἡγεμόνα ποιοῦ.—102. Ὁ Ἀριστείδης ἐπωνομάσθη δίκαιος.—(Ὁ-άρ εἰς τί δις-ἐπ' ὄνομα οἱ· δι καὶ ὡς.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
ωράσεως τοῦ 1912,
κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ-
σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβαζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ

(Πρώην Ἀτλαντικοῦ καὶ Χιαβάδα)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

(Συλλογὴ Ποιημάτων)

Ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποῦδήποτε
ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἀντιτίμου φρ. 2

Γράψατε: D. E. VALAKOS

71-77 Park Place

NEW YORK, U.S.A.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἰς τοὺς ἐορτάζοντας: Ἑθνικὸν Ἑρω-
τόν, Ἀήτητον Εὐζωνον καὶ Γεώρ-
γιον Τζιώτην εὐχομαι ἐγκαρδίως εὐχάς.
Ἀπελευθερωθεῖσα Ἡπειρος. (ΙΓ' 166)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ»

Παρατηθεῖς τῆς Ἑλληνίδος Μητρὸς
ἀπὸ γραμματέως, ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ
Ἀήτητος Εὐζωνος.

Ἰδρύονται παραρτήματα: ἐν Κορίνθῳ μὲ
πρόεδρον Γ. Κουτσουλέντην, γραμματέα Κό-
λιαν, ταμίαν Γεωργόπουλον· ἐν Ἀλμυρῷ
μὲ πρόεδρον Τηλ. Πλάκαν, γραμματέα Ἀντιγ.
Πλάκα, ταμίαν Δ. Μπακόλαν.

Παρακαλοῦμεν τὴν «Νίκη» νὰ μὴ μᾶς ἀ-
νακατεύῃ εἰς τὰς διαφορὰς τῆς πρὸς τὴν Ὀ-
νειρευμένην Ἑλλάδα καὶ λοιπούς. (ΙΓ' 167)

Ἡ ἀγγελία μου, φιλιτάτη «Νίκη», ἐγένετο
ὑπ' ἐμοῦ. Σὰς παρακαλῶ, δηλώσατε
δι' ἀγγελίας διατί, καίπερ ἔχοντες τόσα
πολλὰ (!!) μέλη, ἐθέσατε σμύβουλον τὸν
Θριαμβευτὴν Ναύτην Αἰγαίου.

Ὀνειρευμένη Ἑλλάς (ΙΓ', 168)

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ

Μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μου διὰ τὰς εὐχὰς του.
Ἄν γὼ μὲ τὸ σπαθὶ γυμνὸ ὑμνοῦσα τὴν πα-
τρίδα [τρίδα
Καὶ εἰς τοὺς σκλάβους ἔφερνα ἐλευθερίας ἀ-
ἔσένα ἐμμήθηκα ἐκείνη τῇ στιγμῇ, [κτίδα,
Ποῦ ἔφερνες τὴν ἀνοιξί μὲ τῇ γλυκεῖᾳ φωνῇ.
Ἀήτητος Εὐζωνος (ΙΓ', 169)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Τὰ καθήκοντα τοῦ ταμίου ἀναλαμβάνει ἡ
Ἀνακτιθεῖσα Ἐλευθερία, ἡ δὲ Πολυ-
πόθητος Μακεδονία τὰ τοῦ γραμματέως.

Ἀνταλλάσσω σπάνια ἐξωτερικὰ γραμματό-
σημα· ἀνταποδίδω Κυπριακά κατὰ τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ ἀποστέλλοντος.—Γλαῦκος Μ.
Βαλδασερίδης, Λάρναξ (Κύπρου) (ΙΓ' 171)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 20οῦ ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 177].

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰω. Ν. Χαλῆς, Γ. Α. Νικολῆς, Ἐ-
λισάβετ Α. Καλλέ, Ἀντ. Γ. Σταυροπούλου
(19,20), Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς (19,20), Ἀπολα-
σθὲν Ἰδεώδης (19,20), Ἰσμήνη Ἀντιπεράκη, Γ.
Κουτσομητόπουλος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Βαλκάνιος Σύνδεσμος, Ἐ-
λευθερωτικὸν Κοιτικόν.

ΒΟΛΟΥ: Γ. Α. Χαλμαδοπούλου.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Μεταξᾶς, Ρουμ-
πίνα Εὐαγ. Κωνστανταζάτου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ξενοφών Α. Βυζάς, Παν. Α.
Βλάσσης, Γεώρ. Κ. Σούτσος, Μαρία Ι. Γερσαῖ.

ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Σπαρτιάτης.

ΔΕΜΕΣΣΟΥ: Βουνοῦ τῆς Μαγολιάσας.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινοῦ Ναυτοπούλου, Δ. Μενούνος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρία Μ. Μαρκίδου, Ζωννῆς Φε.
Καμπάνης.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ: Ἰουλίττα Κουμένου (19).

ΣΜΥΡΝΗΣ: Ζηλωτῆς τοῦ Δημοσθένους, Εὐαγ.
Τσαμπούλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κ. Ι. Σπανός, Δ. Ε. Ὀλύμπιος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐθρόνων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκληρώθη ἡ
ἐν Κεφαλληνίᾳ ΡΟΥΜΠΙΝΑ ΕΥΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝ-
ΤΑΚΑΤΟΥ ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας
ἀπὸ 1ης Μαΐου.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ
μὴ παρασιπτεῖ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-
σων ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν
εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ
25 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ
τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλον.